

Heteronormativnost

Spolni stereotipi ustvarjajo vtis, da sta ženskost in moškost dva različna svetova z neprehodnimi mejami. Vsakdo je bodisi moški, ki je nasproten ženski in si želi "ženstvene" ženske, bodisi ženska, ki je nasprotna moškemu in si želi "možatega" moškega. Dejstvo je, da ima v stvarnosti vsakdo od nas "ženske" in "moške" lastnosti. Ko opravljamo projekt v službi ali opremljamo stanovanje, smo razumni, ustvarjalni, avtoritativni itd. V odnosih kažemo čustvenost, skrb, nežnost. Naše spolno življenje ni samo pasivno, če smo ženska, ali samo aktivno, če smo moški. Odvisno je od okoliščin.

Heteronormativnost podpira ločenost svetov žensk in moških. Gre za stereotip, ki predpostavlja, da so vsi ljudje heteroseksualni in da je vsako spolno vedenje osredotočeno na "nasprotni" spol. V stvarnosti ni tako. Heteronormativnost, zato da vzdržuje "pola" ženskosti in moškosti, priznava nekaj "izjem": moške, ki si želijo drugih moških (in niso videti nemožati ali poženščeni), ženske, ki si želijo drugih žensk (in niso videti nežensstvene ali možače) in vmesni model biseksualnosti (ljudi, ki si želijo tako žensk kot moških). Tako pojmovanje priznava, da stvarnost ni povsem "hetero", a vseeno ohranja meje med ženskostjo in moškostjo. Tudi ta predstava ne odraža prave stvarnosti. Ljudje smo različni, živimo različno (z ženskami, z moškimi, sami) in uresničujemo življenjske cilje različno. Ženskost in moškost sta sestavljanki, iz katerih gradimo mozaik v skladu z življenjskimi okoliščinami, željami in dejanskimi možnostmi. Žal to počnemo ob prisotnosti omejevanja, diskriminacije in celo neposrednega nasilja. Predvsem neheteroseksualni ljudje se srečujejo z zavračanjem, izključevanjem in nasiljem na številnih področjih. Da bi se ohranil vtis izključno moško-ženskega sveta, so neheteroseksualci označeni za bolne, drugorazredne državljane brez pravice do družinskega življenja in zasebnosti ter v številnih primerih pa tudi do dostopa do zdravstvene oskrbe in enakosti v zaposlovanju.